

Magánbeszéd egy hölgyhöz

a képeskönyvekből ismerős zászlótartó hölgyet ma megostromoltam merészen ó pardon Delacroix mester tenyeremben puha vállagömbje. selymesen lágy volt hölgyem szóltam hagyjuk a kénes ágyüdörgést nosza itt a barikádok és kalapos polgárok háborúja dül itt bőrünket hiába vesszük a vásárra kár lenne kár ezek a telt keblek hölgyem és képzelem tovább mert gyerekkorom óta mennyt színezgettem mint szokás bár

a fiú álma harc bizony és ólomkatonáit jó fapuska védi volt nyílam pisztolyom csapatunk ellenség várak és csaták lángolt az ördögsövény mi vágattunk csillagos lovakon isteni napkordét vonszoltak felettünk felhő-elefántok lilomhússal élt a nyár kék. dongók dörmögtek hozzá álmosan siklott a sikló hold havas éjszaka csúcsára. föl

és a kamasz-futások hölgyem fogcsikorgatós zokogásaim tekergések Angyalföld. utcáin szenespincékben matatások rángatózás izzó szivacstalpakon. vatta-éjszakában a rádió varázsszem-zöldjében az Ön. erotikus pillantása hogy világbirodalmam hőse vagyok egy hentergő hodályban gyerünk előre. hova kérdeztem buzeránsok balekok lányok stricik és szegény-szürke arcok vállak keserves áradatában sodródtam tovább míg isten vezéreljen szólt a professzor mert október huszonharmadika volt mintha víz alatt taposnék most akkori fejemen vonulnék vele aki lódenjén barátja agyvelejét viszi fuldokolva —

a háború hagymázás árnyjátéka sztálingyertyás éjszakái és az acélfejű katonák anyám mögött és a repülő-rovarok a templomi égen tetves menekültek gyilkosok szörnyek az erdei kisértetek puskagolyó-fütyörészése és imáink hogy apámat vezesd haza isten mint a mesében mintha állatok és csillagok színpadán végzetesen —

de ott hölgyem akkor s már tizenkilenc évesen rútul rászédett aluszékony én tapogatóztam iszonyodva a köznapian olcsó ocsmányság és a szent düh sarában és rémüldöztem visszafelé még évekig eszemmel aztán

a történelem vérhabos medence hölgyem jó tudom tanuljak úszni és nővesszek kopoltyút jó de az ábránd a térdben robbanó lendület hogy ki a barikádra föl föl a végeérhetetlen szeretkezés ígérete hölgyem a hajrá az életkorokból rügyező öntudatlan levél persze bizvást s az idő kétértelmű mosolyában vergődő csip-csup tragédiák nem

a természet édes túlzásai és a vágycsapdák a testben tovább
hogy belátjuk bölcsen és fanyar elménk vad férfiszemünk
lehántja hölgyem a kebeltartót és a hosszú szoknyát
hiszen az érett hús a tompor tört ott át mesterien

harmincéves korára kifényesül az ember azám fülel szuszog
szeme számol de szíve közbedobog és feje lázad siet lassan
próbál fából vaskarikákat húzni régi vaskarikákba
lám a helyi iparosok dünnnyögésében világszimfónia szól
tündérváltozatok műhelye lesz a világ és a szent poézis
madara tojásait kiköltve fölszáll dalolni tanul társalkodik

és ekkor ismét a félrelépés hölgyem a kiszúrt légyott
rongy léggömbként lánc talpak alatt és utasai totty!
ezt a ringyó-technikát a csábítás rossz céda-trükkjét
ezt az előrevetődést a nyíló térdek lágy részébe gyönyörrel
zuhanást hülye szalmaszék hideg lábai közé pocsolóyasan

ugyan miféle harc lehetne még az egyetemes romlás
az önsúlyától süllyedő ellenében miféle romantika
elfojtás és megvalósulás aránytalan szögében báván
a képeskönyv-nosztalgiaikat gubóként lerúgva hát
elundorodva és megelégelve és kitanulva sorra kényszereit
sem a szív sem az ész sem a test sem a lélek nem és nem

de még emelek lábat és fordítok fejet még van talán valahol
valami más valami rejtett zugban és gyanánt meg tova-
vágy bennem a hölgy halhatatlan halmai rései
vágy a barikádtalan ismeretlen völgy-próbák után vágy
a kereső ujjak szemek tündérvágya valami régimódi újra

hölgyem a szerelemben már nem járatlan éppen tartózkodóan
keresem kegyét a privát boldogság háza nyitva tessék
jöhet és a görcsös nyeldekklés a mézbe adagolt epe vagy
viszonylagos fényünk az örökmozgó tükrökben körbe-körbe
ne riassza el már egy jel egy érintés is jó egy óra is
örvendezünk s közeledvén az ember halkal elidőz bókól
ha madarat fogni nem is remél